

jeg er dog nødsaget til i Korthed at berøre de forskjellige Punkter. Jeg tror, de have en afgjørende Betydning. Sagen er for Befolkningen i sin Helhed af saa overordentlig Vigtighed, at jeg haaber ikke, de ærede Medlemmer ville anse den Tid for spildt, som kan blive anvendt til at sige lidt om denne Sag her.

Først komme vi da til at undersøge: Hvad er Niemedet med Sygekasserne? For mig har det — men det kan jo være, at Andre have en anden Opfattelse — altid været klart, at den Opgave, som Sygekasserne skulde stille sig, var at sørge for, at de Medlemmer, der indtraadte i Sygekasserne, bleve i Stand til i Sygdomstilfælde saa nogenlunde efter deres Evne at hjælpe sig selv uden at falde det Offentlige til Byrde. Hvad det at falde det Offentlige til Byrde er, veed man jo nok. Da skal man af Fattigvæsenet have bevilget Penge, og dette gaar formodentlig altid til det mindst Mulige, hvad der ikke er saa underligt, da man atter skal fordele det paa Andre, er man nødt til at være nøie- seende, og det medfører desuden i det Hele en Stilling, som jeg tror, at de fleste frie og ærefjære Mænd helst ville være frie for. Det er derfor naturligt, at det er Maalet at fri sig for at falde det Offentlige til Byrde. Men naar vi tage dette som Grundlag for Sygekassernes Virksomhed, vil det i mangfoldige Tilfælde vise sig, at det slet ikke bliver saa vanskeligt at ordne de enkelte Sygekassers Forhold, og at det maaske til Syvende og Sidst nok i alt Væsentligt vil kunne overlades til dem selv, naturligvis med en vis Begrænsning. Det nægter jeg ikke, at da Statskassen giver Bidrag og støtter Sygekasserne, er den nødt til at fordrø et Tilsyn og til at stille visse Begrænsninger; det har vi ogsaa altid tidligere haft. Uagtet vi ikke have haft en Lov om Sygekasser, har den høitærede Indenrigsminister jo hyppigt velvilligt tilstaaet Stempelbegunstigelse for den Sort Kasser. Kjøbenhavns Magistret har med stor Liberalitet tilstaaet de Sygekasser, den anerkjender, Moderation i Betalingen paa Hospitalerne, og det har aldrig givet Anledning, saavidt jeg veed, til Vanskeligheder. Jeg betvivler, at der er nogen blot nogenlunde velorganiseret Kasse, som man har nægtet den Anerkjendelse. Altsaa at give altfor indgribende Bestemmelser, tror

jeg ikke er nødvendigt, og det kunde godt være, at det i Reglen vilde være tilstrækkeligt at sætte nogle ganske enkelte Ting ind, og saa kunde man jo ellers, hvis man var i Tvivl, henvende sig til vedkommende Sogneraad og spørge: Finde I, at det, der ydes, f. Ex. med Hensyn til Betalingen er saadan, at han nok kan staa paa sine egne Ben uden at falde det Offentlige til Byrde; for det er det, det først gjælder om. Jeg skal nu ganske kort sige min Mening om de enkelte Bestemmelser. Først er der den Bestemmelse, at der ikke maa være under 50 Medlemmer i en Sygekasse, for at den skal blive anerkjendt. Derom skal jeg her i Dag ved første Behandling ikke sige Meget, der maa jo være en Grændse; det forekommer mig, at den gjerne kunde være noget lavere, men en Grændse maa der være; man kan ikke have en Sygekasse bestaaende af f. Ex. 2 Medlemmer. Jeg kommer dernæst til et andet Punkt, som findes i § 4, om hvem der skal være Medlem af de anerkjendte Sygekasser, nemlig at det i det Hele skal være Smaa- kaarsfolk. Det er jo rimeligt af mange forskjellige Grunde. At komme ind paa en nyere Bestemmelse her i Dag under første Behandling, tror jeg dog ikke er værd; men der er en Ting, som jeg ganske vist allerede nu vil antyde, og det er, at fordi man ikke kan være Medlem af en anerkjendt Sygekasse i den Betydning, som her siges, behøver Staten ikke at gribe ind og fordrive Vedkommende. Der er allerede ved § 4 givet en Antydning om, hvorledes det skal gaa dem, der allerede ere Medlemmer; de skulle ingen Statshjælp have; for dem skal der ganske simpelt intet Tilskud gjøres af det Offentlige, de kunne ikke gjøre Krav paa særlig Begunstigelse. Det er meget nemt at ordne, saa kunde man altsaa have ladet dem være. Man kan gjerne lade Kasserne tage imod, hvem de ville; de ville nok selv sørge for Grændsen. Lad dem ogsaa gaa lidt videre; at fordrive den Slags Medlemmer derfra eller forbyde dem at komme ind, har ikke min Sympathi og det er ikke en Gang udbændigt efter min Formening at formulere noget Bestemt derom. Det andet Punkt, som der nævnes, er, at Kasserne skulle have en vis Alderdomsgrændse, Medlemmerne maa ikke komme ind i Sygekassen, efter at de ere komne over en vis Alder, og som en